

10.11.2011

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE
pracoviště Hybernská 18, Praha 1

Došlo
14-12-2011

.....krát.....příloh
kolky



ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 555, fax: 234 665 444
email: posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Zn. OPS-0017/11-48

Městský soud v Praze
pracoviště Hybernská
Hybernská 18
111 21 Praha 1

Praha 14. prosince 2011

Vyjádření žalovaného k obsahu žaloby a předložení úplného spisového materiálu
k zn. 7 A 278/2011

Žalobce: **Česká republika – Ministerstvo zdravotnictví**
se sídlem Palackého náměstí, 128 01 Praha 2

(dále jen „žalobce“)

Žalovaný: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
sídlo pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
jednatel RNDr. Igorem Němcem, předsedou

(dále jen „žalovaný“)

Dvojmo

K výzvě Vašeho soudu podává žalovaný ve stanovené lhůtě dvou měsíců (výzva byla žalovanému doručena dne 21. října 2011) následující vyjádření k obsahu žaloby, resp. k jejím podstatným bodům.

Žalovaný v souladu s výzvou soudu předkládá úplný spisový materiál ve věci zn. SPR-7292/10.

Žalovaný neuplatňuje námitku podjatosti.

v postavení správce osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. dopustil spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., neboť zpracovával osobní údaje [REDAKCE] způsobem, který neodpovídal účelu, který mu v souvislosti s účastí v rozhodčím řízení vyplynul ze zvláštních právních předpisů, když zveřejnil nejméně od 2. listopadu 2010 do 24. listopadu 2010 na svých webových stránkách na adrese [REDAKCE] Protokol o nahlížení do spisu rozhodčího řízení [REDAKCE], který obsahoval osobní údaje [REDAKCE] v rozsahu jméno, příjmení, číslo občanského průkazu a číslo Potvrzení o změně místa trvalého pobytu vydaného Městskou částí Praha 6, odbor evidence obyvatel a osobních dokladů ze dne 11. ledna 2010, aniž by se jednalo o zpracování osobních údajů v mezích § 3 odst. 6 zákona č. 101/2000 Sb., a aniž by pro tyto dispozice s osobními údaji disponoval souhlasem subjektu údajů či aniž mu pro ně svědčil nějaký z právními předpisy uznaných důvodů, které jsou uvedeny zejména v § 5 odst. 2 písm. a) až g) zákona č. 101/2000 Sb., čímž porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny a k jinému účelu jen v mezích ustanovení § 3 odst. 6, nebo pokud k tomu dal subjekt údajů předem souhlas či tehdy, pokud pro takové zpracování osobních údajů správci svědčí nějaký jiný z právními předpisy uznaných důvodů, na základě kterého lze osobní údaje zpracovávat i bez souhlasu subjektu údajů.

Závěrem tohoto bodu má žalovaný za vhodné, s ohledem na to, že podstatné důvody pro svůj postup uvedl zejména v odůvodnění rozhodnutí SPR-7292/10-22 ze dne 15. července 2011, se na toto rozhodnutí, jakož i na celý spisový materiál k věci odkázat – dle mínění žalovaného je z těchto materiálů zřejmé, že plně dostal svým povinností vyplývajícím mu zejména z § 3 a § 50 správního řádu, ale i § 68 stejného zákona.

II.

Pokud jde o důvody závěrů odvolacího orgánu žalovaného učiněné v rámci rozhodnutí zn. SPR-7292/10-22 ze dne 15. července 2011, lze pro úplnost podotknout a zopakovat následující.

Odvolací orgán žalovaného v předmětném rozhodnutí mj. uvedl, že pod pojem zpracování osobních údajů ve smyslu § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. lze, mj. s přihlédnutím k rozsudku Evropského soudního dvora ze dne 6. listopadu 2003 zn. C-101/1 ve věci Lindqvist, subsumovat i zveřejnění osobních údajů prostřednictvím internetu. Žalobce tedy tím, že se rozhodl prostřednictvím svých webových stránek zveřejnit a následně zveřejnil Protokol obsahující osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. (informace obsažené v Protokolu se týkají určeného, resp. určitého subjektu údajů), který již dříve jako správce spravoval (v něm uvedené osobní údaje již dříve v postavení správce zpracovával), určil jak účel, tak prostředky tohoto konkrétního zpracování osobních údajů (jejich zveřejnění na svých internetových stránkách). Žalobce tak bez jakékoli pochybnosti byl pro jím provedené zveřejnění v roli správce osobních údajů, a to se všemi právy a povinnostmi s tímto postavením spojenými.

Dále odvolací orgán žalovaného uvedl, že zveřejnění Protokolu, v něm obsažených osobních údajů, je třeba odlišit od zpracování Protokolu a v něm obsažených osobních údajů, pokud jde o jeho získání ze strany žalobce v souvislosti s předmětným rozhodčím řízením. Zásadní rozdíl mezi oběma případy pak spatřoval v tom, že na rozdíl od získání Protokolu, kde se dispozice žalobce s předmětným dokumentem a daty v něm obsaženými, s přihlédnutím k příslušným ustanovením zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu

rozhodčích nálezů, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 99/1963 Sb., Občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (viz § 30 zákona č. 216/1994 Sb.), opírají z hlediska právními předpisy uznaného důvodu o § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., v druhém případě, tj. zveřejnění Protokolu na internetových stránkách účastníka řízení, mu žádný právními předpisy uznaný důvod nespovídá. Po posouzení věci, mj. v kontextu testu proporcionality jak jej aplikoval například Ústavní soud ve věcech zn. Pl. ÚS 4/94, Pl. ÚS 15/96, Pl. ÚS 16/98, Pl. ÚS 40/08, odvolací orgán shledal, že aplikace § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. nepřichází v tomto případě v úvahu, jelikož není naplněna podmínka vyjádřená ve větě za středníkem tohoto ustanovení.

V momentě, kdy žalobce Protokol umístil na své webové stránky, vybočil právními předpisy vymezeného účelu, pro nějž původně s daty (Protokolem) disponoval – tímto účelem je v souladu se zmíněnými procesními předpisy realizace procesních práv. Od této chvíle osobní údaje [redacted] obsažené v Protokole zpracovával způsobem, který neodpovídá zákonem stanovenému účelu a způsobu.

Ke změně výroku odvolací orgán žalovaného uvedl, že ve výroku rozhodnutí musí být přesně označen správní delikt, za který je účastník řízení postihován, a to jak zákonným pojmenováním a uvedením příslušného zákonného ustanovení, tak i uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným. Popis skutku tedy musí vyjadřovat všechny skutečnosti významné pro právní kvalifikaci.

V této souvislosti odvolací orgán žalovaného poukázal na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 6 Tdo 290/2010 ze dne 31. března 2010, v němž Nejvyšší soud mj. uvedl, že „o správné právní posouzení skutku se jedná tehdy, když popis skutku uvedený ve výroku rozsudku je v souladu s právní větou obsahující formální zákonné znaky skutkové podstaty konkrétního trestného činu a současně skutek dosahuje potřebného stupně společenské nebezpečnosti. Naproti tomu o nesprávné právní posouzení jde v případě, že popis skutku vyjádřený ve skutkové větě výroku rozsudku neodpovídá formálním znakům použité skutkové podstaty trestného činu vyjádřeným v právní větě výroku.“ – což je případ napadeného rozhodnutí.

Správní orgán I. stupně žalovaného posoudil jednání žalobce jako porušení právní povinnosti dle § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. Dospěl k závěru, že žalobce jako správce nepřijal taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití.

Dle důvodové zprávy k § 13 vládního návrhu zákona o ochraně osobních údajů (srov. sněmovní tisk č. 374/0, Parlament České republiky, Poslanecká sněmovna, 3. volební období, 1998-2002) se tímto ustanovením „stanoví obecné povinnosti pro všechny správce, pokud se týče zajištění ochrany osobních údajů a jejich bezpečnosti. Opatřeními, která je správce povinen učinit, se rozumí opatření technická, organizační, právní a jiná. Jimi se má zabránit neoprávněnému i nahodilému přístupu, zpracování a zneužívání (využívání) osobních údajů. Údaje musí být chráněny jak vůči zaměstnancům, tak jiným osobám, které s nimi oprávněně přicházejí do styku, tak např. vůči tzv. průnikářům (hackerům).“

Z dikce ustanovení § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. včetně důvodové zprávy tak dle odvolacího orgánu žalovaného vyplývá, že se opatřeními má zabránit různým formám zneužití osobních údajů, které by mohlo nastat nebo nastane jednáním osob odlišných od osoby správce nebo zpracovatele. V tomto případě však žalobce umístil Protokol s osobními

údaji na internet sám a s jasným cílem jej zveřejnit. Takové jednání nelze posoudit jako porušení povinnosti zabezpečení.

Žalobce, který mimo původní zákonný účel cíleně zveřejnil Protokol s osobními údaji, svým jednáním pak dle odvolacího orgánu žalovaného porušil povinnost založenou správci osobních údajů ustanovením § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., tj. povinnost správce zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny, ledaže se jedná o zpracování v mezích ustanovení § 3 odst. 6 zákona č. 101/2000 Sb., anebo takové zpracování osobních údajů, ke kterému dal subjekt údajů předem souhlas, či pro něj správci svědčí nějaký jiný z právními předpisy uznaných důvodů. V této souvislosti pak odvolací orgán žalovaného poukázal na důvodovou zprávu k § 5 odst. 1 písm. f) vládního návrhu zákona o ochraně osobních údajů (srov. sněmovní tisk č. 374/0, Parlament České republiky, Poslanecká sněmovna, 3. volební období, 1998-2002). Podle tohoto ustanovení je „nepřípustné, aby správce shromáždil osobní údaje k určitému účelu a následně je on sám nebo zpracovatel zpracoval k jinému účelu. Tímto ustanovením se současně vylučuje možnost obcházení tohoto zákona. Subjekt údajů může dát souhlas, aby byly údaje zpracovány i k jinému účelu. Výjimku mohou stanovit zvláštní zákony. V úvahu přicházejí některé speciální oblasti, jako jsou např. zpravodajské služby, policie apod., z jejichž povahy činnosti vyplývá, že mohou za určitých okolností použít osobní údaje shromážděné k určitému účelu i k jinému účelu, který původně nebyl předvídan.“

Vzhledem k uvedenému pak odvolací orgán konstatoval, že kvalifikace jednání žalobce provedená ze strany správního orgánu I. stupně nebyla správná, jelikož zveřejněním Protokolu na webových stránkách započal žalobce zpracovávat osobní údaje ~~.....~~ způsobem, který přestal odpovídat právními předpisy stanovenému účelu, tj. zpracování bylo v rozporu s účelem, k němuž byly osobní údaje shromážděny, přičemž toto zpracování bylo jak mimo meze § 3 odst. 6 zákona č. 101/2000 Sb., tak pro něj žalobce nedisponoval předchozím souhlasem subjektu údajů a ani mu pro něj nesvědčil jiný z právními předpisy uznaných důvodů. Jednání žalobce tak, s přihlédnutím ke všem okolnostem případu, beze zbytku dle odvolacího orgánu žalovaného naplnilo skutkovou podstatu správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb.

Uvedené závěry ohledně rozdílné kvalifikace jednání žalobce vychází z povahy povinnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) a § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., resp. z povahy na tyto povinnosti navázaných správních deliktů.

Obecně lze dodat, že pokud jde o zveřejnění osobních údajů, cílenou činnost konkrétní osoby (správce/zpracovatele osobních údajů), mimo meze, které jsou vymezeny účelem původního zpracování osobních údajů, a současně zde pro tyto dispozice s osobními údaji není opora v žádném právními předpisy uznaném důvodu, pak nelze konstatovat, že nebyla přijata dostatečná bezpečnostní opatření. Takové jednání je, jak již bylo konstatováno shora, jednáním, pro které správci/zpracovateli nesvědčí žádný právními předpisy uznaný právní důvod, tzn. jedná se o porušení povinnosti podle § 5 odst. 2, případně o porušení povinnosti podle § 9 zákona č. 101/2000 Sb. (rovněž lze uvažovat o porušení povinnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb.).

Pokud jde o porušení povinnosti podle § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., resp. o spáchání na to navázaného správního deliktu (v širším smyslu), zákon č. 101/2000 Sb. v tomto směru předpokládá aktivitu, resp. pasivitu správce anebo zpracovatele ve vztahu k technickým a organizačním opatřením určeným k zabezpečení zpracovávaných osobních údajů samotných. Jinak řečeno, pokud jde o pachatele správního deliktu, jehož skutková podstata je navázána na povinnost podle § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., je tento, v případě přestupku, postihován ať již za úmyslné nebo nedbalostní nepřijetí nebo neprovedení

technických a organizačních opatření, jejichž účelem je poskytnout zpracovávaným osobním údajům bezpečnostní standard minimálně v rozsahu dle § 13 a násl. zákona č. 101/2000 Sb. – zabránit neúměrnému zvyšování nepříznivého působení v osobnostní sféře subjektu údajů, které je již tak zpracováním osobních údajů způsobeno.

Pokud jde o správní delikty v užším smyslu, za přijetí a provedení bezpečnostních standardů odpovídá správce nebo zpracovatel objektivně. Pro tyto případy je třeba vždy přihlídnout k liberačnímu důvodu podle § 46 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb.

V případě správních deliktů (v širším smyslu) navázaných na povinnost podle § 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. je tudíž vyžadováno jednání či opomenutí ve vztahu k organizačním a technickým opatřením určeným k zabezpečení osobních údajů, nikoli však k osobním údajům samotným.

Oproti tomu v případě povinností podle § 5 odst. 1 písm. f) a § 5 odst. 2, resp. § 9 zákona č. 101/2000 Sb. a na ně navázaným správním deliktům (v širším smyslu) je vyžadováno aktivní a vědomé konání ze strany správce (zpracovatele) přímo ve vztahu k osobním údajům.

Z uvedeného vyplývá, že povaha obou povinností, resp. obou správních deliktů je zásadně odlišná.

III.

Pokud jde o změnu právní kvalifikace v rámci druhostupňového rozhodnutí, odvolací orgán žalovaného v rámci rozhodnutí zn. SPR-7292/10-22 ze dne 15. července 2011 vyšel mj. z následujících úvah.

S přihlédnutím k § 90 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. v tomto směru zásadně platí princip zákazu *reformatio in peius*. V této souvislosti se odvolací orgán žalovaného odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tz 57/98 ze dne 1. července 1998, v němž Nejvyšší soud mj. uvedl, že „za změnu rozhodnutí v neprospěch obviněného je přitom nutno považovat jakoukoli změnu a v kterémkoli výroku, pokud z podnětu opravného prostředku podaného ve prospěch obviněného zhoršuje postavení obviněného a přímo se ho dotýká, bez ohledu na to, o které otázce z těch, o nichž se v trestním řízení rozhoduje, bylo v daném případě rozhodováno“; a rovněž na nálezh Ústavního soudu České republiky ze dne 24. dubna 2006, sp. zn. I. ÚS 670/05, v němž Ústavní soud mj. uvedl, že „zákaz reformace in peius je třeba důsledně chápat jako garanci svobody odvolacího práva (zaručené hlavou pátou Listiny základních práv a svobod), a v důsledku toho i práva na obhajobu. Proto je třeba jej pojímat co možná nejšířejí. K extenzivní aplikaci zákazu reformationis in peius vede i zřejmý fakt, že posledním arbitrem toho, co je či není ku jeho prospěchu, by měl být zásadně obviněný, nikoli soud, který je nepochybně při úvaze, zda nějaká změna obviněnému prospívá či nikoli, veden i vlastními hodnotovými představami.“

Z výše uvedeného za současného přihlídnutí ke kritériím trestního práva pokud jde o určení přísnosti skutkové podstaty trestného činu (srov. např. *Novotný, O., Vanduchová, M., Šámal, P. a kol. Trestní právo hmotné – I. Obecná část, 6. přepracované vydání vycházející z nového trestního zákoníku, Wolters Kluwer, Praha, 2010, str. 454 a násl.*) pak odvolací orgán žalovaného vyšel při hodnocení, zda nebude změnou právní kvalifikace skutku porušena zásada zákazu změny k horšímu, přičemž věc posuzoval ve všech souvislostech případu.

Za správní delikt dle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb. lze dle § 45 odst. 3 stejného zákona uložit pokutu až do výše 5.000.000 Kč. Stejně pak platí i pro správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. Obě skutkové podstaty jsou tudíž z hlediska přísnosti rovnocenné. Změnou právní kvalifikace tak k porušení shora zmíněné zásady nedošlo.

V této souvislosti odvolací orgán žalovaného poukázal na skutečnost, že změna právní kvalifikace, s ohledem na popis jednání žalobce ze strany správního orgánu I. stupně v rámci prvostupňového rozhodnutí, má spíše „formální povahu“, jelikož správní orgán I. stupně jednání žalobce a jeho aspekty řádně popsal, závěrem je však nesprávně posoudil – sám zmiňuje i fakt, že žalobce pro zveřejnění předmětných osobních údajů nesvědčil žádný právními předpisy uznaný důvod. Z uvedeného rovněž vyplývá, že žalobci bylo známo, za jaké jednání je postihován a jaké všechny atributy v jeho počínání byly vadné. Měl tudíž plnou možnost se k předmětnému skutku, který zůstává nezměněn, vyjádřit.

Žalobce ostatně svou obranu postavil právě na popisu jednání a nikoli na přičítaném porušení povinnosti – primárně zpochybňoval, že by měl postavení správce/zpracovatele osobních údajů. V důsledku změny právní kvalifikace tudíž nedošlo ke zkrácení práv žalobce.

K výši uložené sankce pak odvolací orgán žalovaného podotkl, že ji s přihlédnutím k míře způsobeného následku, který je pro tento případ určován zejména množstvím zasažených subjektů údajů, rozsahem zveřejněných údajů a faktem, že došlo ke zveřejnění prostřednictvím internetu, tzn. způsobem, kdy se osobní údaje stávají dostupné relativně neomezenému okruhu příjemců, považuje za adekvátní.

IV.

I přes uvedené nicméně žalovaný k argumentaci žalobce, že žalovaný postupoval v rozporu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, když změnil kvalifikaci skutku z porušení povinnosti podle § 13 odst. 1 na porušení povinnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., tedy ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. h) na spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., k níž žalobce dodává, že mu nebylo umožněno v rámci správního řízení předložit své argumenty, čímž byl zkrácen na svých procesních právech, podotýká následující.

Z uvedeného v bodu III. tohoto vyjádření je zřejmé, že změna právní kvalifikace provedená rozhodnutím odvolacího orgánu žalovaného měla spíše technickou povahu (totožnost skutku byla plně zachována) – správní orgán I. stupně jednání žalobce řádně zjistil a popsal, zcela správně charakterizoval jeho objektivní stránku, jen závěrem připojil nepřesnou kvalifikaci. Žalobci tak bylo po celou dobu řízení známo, jaký skutek je přesně předmětem řízení a za jaké jednání bude případně sankcionován, konkrétně tedy za jednání spočívající v tom, že poté, kdy si v souladu se shora zmíněnými procesními předpisy pořídil kopii předmětného protokolu a shromáždil tak i osobní údaje ~~██████████~~ pročez pro toto zpracování, jehož účelem byla realizace jeho procesních práv, mu svědčil právními předpisy uznaný důvod vyplývající ze zmíněných právních předpisů, stanovil další účel a prostředky zpracování těchto osobních údajů, tentokrát již mimo původní účel a tedy i zmocnění vyplývající z příslušných procesních předpisů, a zveřejnil tyto údaje na předmětné webové stránce, a to bez souhlasu subjektu údajů anebo jiného právními předpisy uznaného důvodu.

Odvolací orgán žalovaného v rámci rozhodování o rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí celou věc komplexně posoudil a dospěl k závěru, že jediný z právními předpisy

uznaných důvodů, o němž lze pro předmětné zpracování osobních údajů uvažovat, je právní titul podle § 5 odst. 2 písm. e) 101/2000 Sb. Na základě § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. může správce zpracovávat osobní údaje subjektu údajů i bez jeho souhlasu, „pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života.“ Věta za středníkem citovaného ustanovení je pak v dané věci stěžejní podmínkou, neboť vyjadřuje záměr zákonodárce přenést na úroveň předpisů jednoduchého práva rozhodování o konfliktu základních práv a svobod, které mají být v daném případě prostřednictvím zpracování osobních údajů dotčeny, resp. zachovány. Žalovaný tak v případech zpracování osobních údajů opírajících se o tento právními předpisy uznaný důvod vždy poměřuje, zda je s přihlédnutím ke všem okolnostem konkrétního případu zásah do práva na soukromí, resp. ochranu osobních údajů v daném případě vhodným, nutným a přiměřeným prostředkem k dosažení správcem sledovaného účelu.

Při posuzování věci v rámci rozhodování o rozkladu odvolací orgán žalovaného posoudil v kontextu testu proporcionality všechny reálně uvažovatelné účely, které mohl žalobce sledovat, přičemž ani v jednom případě nedospěl k závěru, že omezení práv [redacted] resp. zpracování jeho osobních údajů by bylo z hlediska testu proporcionality vhodným, nutným a přiměřeným prostředkem – zejména pokud byl součástí souboru zveřejněných údajů i údaj o tom, že na straně [redacted] došlo ke změně trvalého pobytu a číslo jeho občanského průkazu.

Je tedy evidentní, že žalobce získal osobní údaje [redacted] za konkrétním legálním účelem, aby je následně za dalším nesouvisejícím a neospravedlnitelným účelem zpracoval, přičemž mu pro toto další zpracování nesvědčily žádné právními předpisy uznaný důvod.

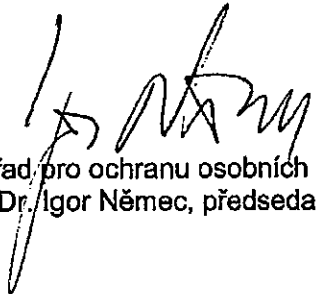
Ač je tedy dle žalovaného možné připustit, že o záměru odvolacího orgánu žalovaného změnit právní kvalifikaci měl být žalobce informován, v daném případě s přihlédnutím k uvedenému tato skutečnost není natolik zásadní, zejména s přihlédnutím k zásadě hospodárnosti a rychlosti, aby vedla ke zrušení rozhodnutí odvolacího orgánu žalovaného.

VII.

Žalovaný je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je správné, řádně odůvodněné a že uložená pokuta je adekvátní ve vztahu ke spáchanému správnímu deliktu a jeho následku, jakož i ve vztahu k hospodářské situaci žalobce, a že neexistuje žádný relevantní důvod, jenž by svědčil pro postup navržený žalobcem.

S ohledem na uvedené je žalovaný přesvědčen, že žaloba je nedůvodná, a proto navrhuje, aby Městský soud v Praze vydal tento rozsudek:

Žaloba se zamítá.


Úřad pro ochranu osobních údajů
RNDr. Igor Němec, předseda Úřadu